

פרדס נסים

מתורתו של מור הגאון הצדיק המקובל רבינו **נסימ פרוץ** זצוקלה"ה

ו תשרי תש"ז - כח שבט תשע"ב

בס"ד | שבת אמור | ט"ז באייר תש"פ

נקודה עם מחשבה

אמור ואמרת | הרב אהרון אבישי

באולם גדול ומרווח התכנסו רבנים ואנשי חינוך ידועים כדי לדון בכבוד ראש בסוגיית החינוך, בדור המבולבל ביותר שהיה אי פעם. הנאספים שראו בעיניהם מאות נערים שסרו מדרכם, התאמצו מאוד לגבש פתרונות ברי ביצוע ולהגיע לכמה שיותר מסקנות תכליתיות. בשלב מסוים התרומם אדם מהקהל וביקש לומר כמה מילים, וכך הוא מספר...

נולדתי למשפחה חרדית חמה ותומכת וזכיתי בעז"ה לקבל חינוך מעולה. אבא שלי שהיה בשבילי תמיד מושא להערצה, נטע בי אהבה עזה ללימוד תורה. הוא תמיד אמר שהתורה הקדושה היא מקור החיים האמיתי ושכל הנאות העולם הם באמת כלום גדול. קולו המתנגן בשעת הלימוד הוסיף מתיקות מיוחדת לדבריו ואכן כל בני הבית הרגישו מרוממים ונעלים. אלא שבערב אחד השתנה הכל. ראיתי אותו מדבר עם אמא בהתלהבות והשתוממות, העיניים הבורקות והלחיים האדומות העידו שהוא מתרגש בכל נימי נפשו. התקרבותי קצת ושמעתי שהם מדברים על.. הרכב החדש של הדוד יהודה מחצור הגלילית.

פרשת השבוע פותחת "אמור אל הכהנים... ואמרת אליהם". המפרשים מבארים שכפילות הלשון באה ללמד שקודם כל 'אמור' לעצמך ואח"כ 'ואמרת' לאחרים. גם האדם המשכנע ביותר בעולם לא יוכל להשפיע על אחרים אם הוא בעצמו לא מקיים את מה שהוא אומר.

שבת שלום ומבורך

להזהיר גדולים על הקטנים

שיחתו של מורנו ורבינו זצ"ל

"ויאמר ה' אל משה, אומר אל הפהנים בני אהרן, ואמרת אליהם, לנפש לא יטמא בעמיו". רש"י אומר "אמור" "ואמרת" - זו כפילות! למה אומר הכתוב "אמור" וגם "ואמרת" - "להזהיר גדולים על הקטנים". כלומר, בענינים של טומאה וטהרה אצל כהנים, יש כל כך הרבה פרטים ופרטי פרטים, אי אפשר שאדם גודל על זה, הוא צריך להתחיל ללמוד את זה כשהוא קטן. אז אמור לכהנים הגדולים להזהיר את הקטנים, בעודם קטנים לחנך אותם. פה יש מצוות חינוך. אז לימדו אותנו חכמים, איך מחנכים? - צריך להזהיר. מה זה להזהיר? - לנזוף בו, לצעוק עליו, להעניש אותו. להזהיר. אפילו קצת דברים משום "חושף שבוטו, שונא בגו". צריך גם לתת לו פעם, להעמיד אותו, לזעזע אותו. עד גיל בר מצווה יש אפילו מצווה לחפש דרך שהוא יכשל במשהו כדי לתת לו גם קצת. למה? - "אגלת קשוטה בלב נער, שבוט מוסר יחיקנה מנו". יש איזה איזולת, איזה קליפה, שכשהיא נמצאת - אי אפשר להוציא אותה ממנו אלא רק על ידי עוסייה.

זכיתי ללמוד אצל המורי

אני זכיתי ללמוד אצל מארי כשהייתי ילד קטן, פשוט... אבל אני לא קיבלתי אף פעם. הוא ידע שאני לא מתימן. אבל אני הייתי נבהל כשהוא היה נותן לאחרים, זה היה כבר יותר גרוע מאשר אם הייתי מקבל בעצמי, הייתי שומע רק את הרעש... היה לו מקל מקיקיון של יונה הנביא, דק וירוק, כשהיה עושה ככה, היית שומע את השריקה באויר.

השיטה השתנתה

השיטה השתנתה בגלל זה שבני האדם גם השתנו, גם בני אדם לא שוים כלום. השיטה ההיא היתה יותר טובה. אבל לא משנה, צריך אזהרה. שמאל דוחה, ימין מקרבת. ובמילה "להזהיר גדולים על הקטנים" נמצאים שני הדברים. שמאל דוחה - להזהיר, וימין מקרבת - להזהיר מלשון זוהר, להאיר. תאיר לו פנים. שמאל היא חלשה, היא לא יכולה להכות חזק. תמיד תעשה את השמאל חלש, אל תרחיק יותר מדי. ביד אחת, וביד החלשה. ומיד הימין תקרב. אולי אפילו תשים את הימין לפני שאתה דוחה. לפני שאתה

זמני השבת לביק אלוהי לוח קצובים

ר"ת	יציאה	כניסה	ר"ת	יציאה	כניסה
תל אביב	20:07	19:06	חיפה	20:39	19:00
ירושלים	20:04	18:49	באר שבע	20:41	19:05

דוחה אותו שיהיה לו משהו לחזור. אל תעשה כמו אלישע שדחפו בשתי ידיו לגיחזי והוציא אותו לגמרי.

אומר החזון איש...

כמו שה'חזון איש' אומר - פעם היה שמאל דוחה וימין מקרבת, היום שמאל מקרבת וגם ימין מקרבת יותר, כלומר צריך להתקרב בשני הכיוונים. היום הנפשות חלשות מאוד השם ירחם, היום אפילו ילד קטן לא יכול לקבל. כלומר בדור הקודם אבא היה מכה את הבן שלו אפילו אם היה נשוי, אפילו נשוי עם ילדים, אם מגיע לו משהו היה נותן לו, והבן היה כנען, היה מנשק לו את הידים ואת הרגלים. אני ראיתי בעיני כמה פעמים כאלה דברים. היום ילד קטן, אם אתה עושה לו משהו, אוהו מתעצבן, אפילו אם אתה מדבר איתו הלואי שישמע. היום ירדה חולשה לעולם, צריך ימין מקרבת ושמאל מקרבת. העיקר הוא להראות דוגמה אישית, להאיר לו.

מעשה ברב ותלמיד

מסופר על רב אחד שהתלמיד שלו בא ואמר רבי תלמד אותי מה אני אעשה עם הילדים האלה. עד שהם קמים לתפילה בבוקר יוצאת לי הנשמה, עד שהם יושבים ללמוד, כל הזמן רוצים ללכת לשחק. כמה אני מבטיח, כמה אני מדבר, כמה אני צועק. אמר לו, תגיד לי, מה אבא שלך עשה? אמר לו מסכן אבא שלי, כמה רדף אחרי. הם מחזירים לי בדיוק מה שעשיתי לאבא שלי. אמר לו אתה רואה? אז גם הם, מה הם יעשו לבנים שלהם? הם ירדפו אחריהם. תפסיק לרדוף אחריהם ותלמד. תראה להם שאבא לומד, אז הם ילמדו. תלמד, תתפלל, תקום ותלך, תעזוב אותם ישנים, כשהם יקומו ויבואו להעיר את אבא, הם ישאלו איפה אבא הלך? - הם ירדפו אחריך. אתה תאיר להם, תזהיר, תראה להם את הדרך, ככה הם ילמדו. מה שאדם עושה - הוא מקרין מסביב.

הקשר בין פרשת אמור, לספירת העומר.

הפרשה הזו תמיד תבוא בספירת העומר. ועוד שיש בפרשה גם את מצוות ספירת העומר "וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמִּחֶרֶת הַשִּׁבְעָה, מִיּוֹם הַבֵּיֵאָכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה, שֶׁבַע שָׁבֻעוֹת תִּמְיַמְתֶּנּוּ". העניין של להזהיר גדולים על הקטנים רומז גם על עניין של ספירת העומר. ימי ספירת העומר הם ימים שסופרים אותם, ימים קטנים, קטנות. אנחנו סופרים אחד ועוד אחד, כלומר כל אחד הוא קטן. להזהיר גדולים על הקטנים,

להאיר מהימים הגדולים על הימים הקטנים. מהם הימים הגדולים? ליל הסדר וליל שבועות. כלומר אם האדם מתבונן לראות מה זה ליל הסדר, מה זה שבועות, אז הוא מבין, ומאיר, ומזהיר, להזהיר גדולים על הקטנים. הוא מבין מה התפקיד של הימים של ספירת העומר.

תעודות... מדליות...

ליל הסדר זה "וספרתם לכם ממחרת השבת", זו נקודת המוצא של ספירת העומר. ביום שבועות זה סיום. אם אדם עושה ריצה של מרתון, אז יש הלא התחלה, ויש לו סיום. בסיום מקבלים תעודות, מקבלים מדליות, בשבועות אנחנו מקבלים מתנות גדולות מאוד. בליל הסדר מה שמקבלים זה בחינם וזה מסתלק. השם נתן השם לקח יהי שם השם מבורך. למה לקח לך? כדי לתת לך אפשרות להתחיל לספור. אם לא היית יודע שיש בכלל כזה דבר, אז אתה לא היית רוצה את זה, אתה לא היית מתגעגע. השם נתן, האיר לך, ואז סילק את ההארה, ואז הוא נותן לך אפשרות להבין לאיפה אתה רוצה להגיע.

נעגועים

כמו בברכת 'שים שלום'. "שִׁים שְׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חַיִּים חַן וְחֶסֶד צְדָקָה וְרַחֲמִים עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ וּבְרַכְנוּ אֲבִינוּ כְּלָנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פְּנִיךָ, תִּבְרַךְ אוֹתָנוּ בְּאוֹר פְּנִיךָ, תֵּאִיר לָנוּ, לְמָה? "כִּי בְּאוֹר פְּנִיךָ נִתְּנָה לָנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ תּוֹרָה וְחַיִּים, אֲהַבָּה וְחֶסֶד, צְדָקָה וְרַחֲמִים, בְּרָכָה וְשְׁלוֹם". אחרי שאתה מאיר אתה לא יכול לסלק, אנחנו רוצים את זה. כלומר על ידי שבליל הסדר השם האיר, אפילו שאחר כך האור מסתלק, אבל

יש לנו געגועים, יש לנו השתוקקות, יש לנו חשק ורצון להגיע למה שהשם הניף אותנו, למה שהשם רומם אותנו באותו הלילה הגדול. השם הוציא את כל הנשמות מהמצרים שלהם. יציאת מצרים לא היתה רק פעם, אלא כל שנה ושנה כל הנשמות יוצאות מהמצרים שלהם, והקב"ה בחסד מוציא אותם מהמצר. ואחר כך, הוא אומר, טוב, הוצאתי אותך, עכשיו תנקה את עצמך, תספור, תתחיל לתקן.

שבועות, אי אפשר לשער!

ואז באמת עם תשלום ספירת העומר, אם אדם עשה את כל מה שצריך לעשות, הוא מגיע (למעלה של) ליל הסדר בכוחות עצמו. ולאחר מכן מקבל בשבועות "וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה". כולם עולים לדרגה חדשה. הדרגה של שבועות זה כתרים, כתרי כתר, שס"ג כתרים. כלומר מה שאדם זוכה בשבועות, אין בכלל לשער. וזה לא מסתלק. למה? בגלל שזה חלף העבודה שעבדת. אפילו שהיא עבודה קטנה, אבל כיוון שזה בא להשלים את העבודה שעבדת, אז זה מגיע לך, זה לא מסתלק. ליל הסדר שעוד לא עשית כלום, אז נותנים לך בשביל להראות לך את הדרך - נותנים ולוקחים. אז נמצא שזה בא להזהיר, להאיר. כלומר כשאדם יודע מה הוא עתיד לקבל, אדם יודע מה היה לו קודם, אז אדם עובד טוב בספירת העומר.

אז יוצא ששבועות זה מתנה, ליל הסדר זה גם מתנה, מתנה כדי להראות לך את הדרך. אז איפה אתה? מה באמת העבודה שלנו? - ספירת העומר. יוצא שעיקר העניין זה ספירת העומר. להזהיר גדולים על קטנים.

רבינו הרש"ש כותב...

ובעניין הזה של הספירה כותב רבינו הרש"ש, שפסח, ספירת העומר, ושבועות - שורש לכל השנה. איך אדם ילמד, איך אדם יתפלל, כל הדרגה הרוחנית הפנימית של האדם תלויה בעבודה של הימים האלה, ובעיקר בעבודה של ספירת העומר. למה? כי ליל הסדר זה מתנה, וגם שבועות זה עוד מתנה גדולה יותר, שאדם מקבל אותה בגלל העבודה שלו, ולפי העבודה. אז מה העיקר? העיקר זה ספירת העומר. מה העיקר בספירת העומר? לספור! הספירה עצמה, בזמן. כלומר לספור את זה בזמן. אבל בני אדם מזלזלים, חושבים שספירת העומר זה עוד מצוה. זה לא עוד מצוה. ספירת העומר זה "המצוה" של הימים האלה. זו מצוה שקובעת את כל העשרים וארבע שעות. כל העשרים

שמעון בר יוחאי, הרמח"ל - יסוד שביסוד. ועוד יש עוד הרבה צדיקים מכל מיני דורות, הקאמרנא רב, היה כמו רבי שמעון בר יוחאי, בעל 'זוהר חי', שמעתם על הקאמרנא רבה? נדמה לי שיום רביעי (י' אייר תרל"ד) הזה זה ההילולא שלו.

על כל פנים צריך לנצל את הימים האלה - פחות לדבר, פחות לשמוע, פחות לזוז, אל תעשה שום תכניות, "לָךְ עִמִּי בְּחֶדְרֶיךָ". תשב יותר על התורה ועל העבודה, ועל הרצינות, ועל יותר כוונה לשם שמים. תשב, תתקן את עצמך, זה הזמן, אם לא עכשיו אימתי? והשם יעזרנו על דבר כבוד שמו.

יום העצמאות

(אחד התלמידים שואל שאלה בקשר למנהגי התפילות ביום העצמאות. הרב משיב:) אני אומר, הכי טוב לא לדבר כלום. כל אחד ינהג לפי מנהג אבותיו. לא לעשות מחלוקת. לא לדבר, לא לדבר. עובר יום אחד, נגמר. לא לעשות מזה פירוד לכל השנה בגלל שזה אומר ככה וזה אומר ככה. אתה אל תגיד כלום. מה אתה רוצה לעשות? תחנן? אז תלך למקום שעושים ככה. אל תעשה מחלוקת במקום שלך. אתה רוצה להגיד הלל? - תלך למקום שאומרים הלל בציבור, אבל אל תעשה מחלוקת. היום הזה, לא לעשות מזה שום דבר. עובר יום אחד וזהו. להיות באחדות, אחדות בעם ישראל. כל אחד עושה לפי מנהג אבותיו. כל אחד איפה שגדל. לא לעשות מזה ענין. חס ושלוש שלא יהיה מחלוקת בעם ישראל, ודיבורים, דיבורי סרק, זה לא מועיל כלום.

בשנועות כדאי לבקש על זיווג...

(אחד התלמידים שואל שאלה נוספת:) כבוד הרב מבקשים בקשות בשנועות? (הרב עונה:) יש מלא בקשות בסידור. (התלמיד שואל:) אני מדבר על בקשה פרטית. (הרב עונה:) למה לא? תבקש על זיווג. למה? כי עם ישראל, שהוא כלה של הקב"ה, מקבל תורה. וכתוב "תִּזְכָּרְךָ לְנוּ מִנְּשָׂה, מִזְּכָרְךָ" אל תקרי מורשה אלא מאורשה.

והיה העולם שם. צריך להזהר גם במצוות "בין אדם לחברו", להתבונן במה שקרה עם תלמידי רבי עקיבא. למה תלמידי רבי עקיבא נענשו כל כך שלא נהגו כבוד זה בזה? מתו בפרק אחד בין פסח לעצרת? בגלל שרבים היה רבי עקיבא, והוא היה אומר "וְאֵהָבֶתְ לְרַעְךָ כְּמוֹךָ" זה כלל גדול בתורה. הם גדלו אצל אדם שאצלו מצוות של "בין אדם לחברו" זה היה דבר חשוב מאוד, הוא היה מדקדק מאד בזה. והם לא התנהגו כמו רבם, לא נהגו כבוד זה בזה. כלומר האדם שנמצא בסביבה (של חכמים), ויודע דברים,

והוא לא עושה אותם, נתבע יותר מאשר אדם שבכלל לא יודע ולא שומע דברים כאלו. הוא בכלל לא שמע מה אתה רוצה ממנו? לכן נתנו לנו מסכת אבות, להתעסק, להזהיר גדולים על הקטנים. מעשה אבות, תנאים ראשונים, תנאים אחרונים, אמוראים. "הוא היה אומר", כלומר מה שהוא היה - את זה הוא היה אומר, להאיר לנו את הדרך.

פטירת הצדיקים

וגם בימים האלו נפטרו צדיקים גדולים שמאירים את העולם, מאיר בעל הנס, רבי

וארבע שעות מתנועעים מכח הספירה שספרנו. אנחנו מבינים שהספירה זה כאילו מספר. היום שמונה עשר יום לעומר - עברו שמונה עשר יום מליל הסדר. לא. הספירה זה ספירת! ספיר ויהלום! אתה מאיר, במספר שאתה סופר, ובברכה, אתה מאיר לכל העשרים וארבע שעות בכח אותה ספירה. כביכול אין עוד מלבדה, רק היא נמצאת. אז כל התפילות, כל הלימודים, כל המצוות, כל מה שאתה עושה הולך אחרי אותה ספירה שהארת אותה, שפתחת אותה, בספירת העומר.

רבי נחמן אומר...

אומר רבי נחמן מברסלב, לו היו אנשים מבינים ויכולים לשמוע, היו שומעים במשב הרוח באילנות את הספירה של אותו היום. שיחת דקלים. אתה שומע איך שהם סופרים "היום שמונה עשרה יום לעומר". כלומר כל הבריאה כולה סופרת את העומר. אז נמצא שספירת העומר זה לא איזה עוד מצוה, שאז זריזין מקדימים למצוות. אלא ספירת העומר זה תְּמִימוּת. כל השלמות של כל היום תלויה בספירת העומר. אתה חייב להתחיל אותה מיד בהתחלה, אתה צריך לספור. ואז תוסיף קצת איזה "לשם יחוד" לפני, ותוסיף קצת איזה תפילה אחרי, קצת תעשה את הברכה כמו שצריך.

"ברוך" - תחשוב שהברוך הזה מחייה את כל ה"ברוך" שתעשה בכל עשרים וארבע שעות. אל תעשה את זה כל כך מהר, תעשה את זה קצת לאט כדי שזה יספיק כנגד כל הברוכים כולם. "אתה ה" - במילת ה' תאריך בה, תכוון בה שם מ"ה. "על ספירת העומר" - בראשי תיבות "ס'פירת ה'עומר" תכוון שם אדנו"ת גי' ס"ה. וכן על זה הדרך - מה שאתה יכול להכניס קצת בכוונות לתוך ספירת העומר שלך, זה דבר גדול. זה באמת התיקון של הימים האלו.

בין אדם לחבירו

ועוד, להזהיר גדולים על הקטנים. תלמידי רבי עקיבא, גדולי האומה, כולם מתו בפרק אחד

מאמרי הרשב"י

ממורנו ורבינו זצ"ל

ואז להיכנס לתוכם ולהבין את הסוד. אבל את זה הוא לא יוכל להבין - את הסוד של זה - עד שהוא ילמד את כל העץ חיים, וגם ילמד מהו הסוד של שלושת סעודות שבת בשער הכוונות, וגם אז הוא אולי יבין רק קצת...

בעניין הזקן לדעת האר"י ורבי שמעון בר יוחאי.

אנחנו צריכים לדעת שני דברים:

יש מה אני עושה! ויש מה האמת! אנחנו צריכים ללמוד ברור, מה האמת, מה האר"י, מה דעתו של האר"י, מה דעתו של רבי שמעון בר יוחאי? זה מפורש - אי אפשר למחוק מה שכתוב... עושים 'חילוקים' 'חילוקים'...

שאלה מהקהל בעניין גילוח הזקן: והרב עונה: הרב ההוא לא יכול להגיד לך משהו אחר ממה שהוא עושה, אתה שואל אותו למה אתה עושה ככה, אז הוא מוצא איזה אסמכתא... - זה מה שהוא עושה, אבל יותר טוב שיגיד לך: 'אני - אשתי לא מרשה לי לגדל את הזקן, אבל מי שירצה לגדל - לפי האר"י זה מצווה גדולה וזה דבר חשוב'. ואני אמרתי לו מפורש שאין לדברים האלו כל בסיס, ושיעניין בשער המצוות בדברי האר"י.

יש לנו אצלנו רב - הרב שריה דיבלצקי - הוא מקובל ופוסק, והוא הולך עם זקן קצוץ - והוא מקובל, אז כשמישהו שואל אותו על זה, הוא לא אומר - שעל פי האר"י או על פי משהו אחר - יש משהו שמותר, אלא הוא אומר - אני בעונותיי לא זכיתי - אשתי מתנגדת, פעם היה לי זקן, - הוא הראה לי תמונה - היה לו זקן כמו רבי שמעון, אחר כך כל מיני דברים שהיה לו - הוא הוכרח לגלח, מה יעשה? איך אומרים? "ההכרח לא יגונה וגם לא ישובח".

אבל יותר טוב ויותר משובח זה מי שיודע לשכנע את אשתו - שיגדל זקן.

יצא לאור חלק נוסף בסדרת הספרים פרדס נסים ע"פ תורתו והנהגותיו של מורד נש"ר, חסידא קדישא ופרישא, הגאון החסיד המקובל **רבי נסים פרץ** זצוק"ל זיע"א מייסד וראש ישיבת המקובלים 'בית אר"י' בני ברק

ספר "פרדס נסים" פסח ספירת העומר

שיחות ודרושים על מעלת הימים הקדושים הללו, מליל הסוד עד חג מתן תורה, כולל סדר ספירת העומר השלם, וכן סדר כוונות הרש"ש, עם כל התפילות והבקשות וההגות מקומת דוא ע"פ הרי"ח המובן הבן איש חי ומיסודו של מר"ז זיע"א.

ניתן לרכוש במשרדי המוסדות רח' מנחם 22 בני ברק
03-5779500
ניתן להשיג את שאר ספרי הרב ז"ע במשרדי המוסדות

"ואמרתם כה לחי רבי שמעון בר יוחאי"

ל"ג בעומר הילולת הרשב"י זיע"א
הדלקת מדורה מרכזית ומעמד ילדי החלאקה בקרית המוסדות

דְבִיָּה מְלֻכָּא בְּגֻלְפוּיָן: צְבוּ לְחַדָּא. בְּהַאי וְעָדָא...
כלומר: צריך האדם ללמד לעצמו איזה מנגינה על השירים האלה, ולשיר אותם בטוב טעם ודעת,

קדושת הפה

כתוב בגמרא (ירושלמי ברכות - פרק א' הלכה ב', ובדפי הגמ' דף ח' ע"א): רבי שמעון בר יוחאי אמר, אם אני הייתי במעמד הר סיני הייתי מבקש מהקב"ה שיעשה אותנו - "אַתָּה בְּחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים" (נוסח התפילה במוסף לשלוש רגלים) לא רק בתורה, אלא שלכל הגויים יהיה פה אחד ולנו יהיה שתיים, הייתי מבקש שתי פיות, למה? אחד בשביל תורה. כי איך אפשר לדבר באותו פה לשון הרע, רכילות, שקר, חנופה, לאכול כמו איזה זולל דברי נבלה ואחר כך לבוא ולומר "אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתָךְ" (תהילים פ"ד, ה'). לדבר בדברי תורה.

איך אפשר שבאותו פה מטונף, מלוכלך? לך תנקה אותו קצת לפחות. אומר רבי שמעון - הייתי מבקש שיהיה שניים. אבל אחר כך אומר רבי שמעון - 'הדרי ב' - אני חוזר ב'. למה? ומה בפה אחד אנחנו לא יודעים לשמור, אם יהיה לנו שתיים, ה' ישמור - זה מסוכן, איך נוכל לשמור? זה מסוכן, שתי פיות. אז באמת אוזניים יש שתיים. החותם ג"כ נקרא בשתיים. אבל פה יש רק אחד.

(כְּמַאֲמַר הָאוֹמֵר: מִי יִתֵּן וְהָיָה לִי ב' פִּיּוֹת, א' לְדַבֵּר בּוֹ צְרִיכָה בֵּיתִי וְא' לְדַבֵּר בּוֹ עִם קוֹנֵי, וּמַה גַּם עָתָה, אֲשֶׁר בְּפִי טִמְאָה יַעֲרֹף לְפָנָיו וְיִתְבַּרַךְ לְבַקֵּשׁ רְצוֹן, כִּי אֵיךְ יִהְיֶה לְרְצוֹן אֲמָרָיו, אִם הַסַּגִּיטוֹר הוּא הַקְּטָנוֹר, וּבְדַבְרָה בּוֹ יִהְיֶה לָּךְ לְמַזְפִּיר עוֹן? סֵפֶר שְׁמִירַת הַלְשׁוֹן ח"א - שַׁעַר הַזְכִּירָה - פֶּרֶק י').

ניגוני רשב"י

את "בְּנֵי הַיְקָלָא דְכֶסֶפִּין", הרי זה ברעווא דרעוין, אז אני שר את זה במנגינה של "ואמרתם כה לחי רבי שמעון בר יוחאי", אך - כשאני שומע את המנגינה הזו, אני מרגיש את הרעווא דרעוין' אצל רבי שמעון בר יוחאי. {כאן הרב שר במנגינה הזו את הקטע הבא - ברגש: בְּנֵי הַיְקָלָא דְכֶסֶפִּין. לְמַחְזֵי זֵיו דְדַעֲרֵי אֲנָפִין: יְהוֹן הַקָּא. בְּהַאי תְּפָא.